

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2015/0159 van 24 maart 2015
in de zaak 1112/0797/A/1/0714

In zake:

1. [REDACTED], vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen
2. het college van burgemeester en schepenen van [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Sven VERNAILLEN en Joris GEENS
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

[REDACTED]
bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Reiner TIJS
kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Nassaustraat 37-41
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 17 juli 2012, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 mei 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen de partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de [REDACTED] van 2 februari 2012 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen de partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het wijzigen van een functie.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend, maar heeft wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een toelichtende nota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De procespartijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 29 januari 2013, waarop de vordering tot vernietiging wordt behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Reiner TIJS, die verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

De verwerende partij is, alhoewel behoorlijk opgeroepen, niet ter zitting verschenen. Krachtens artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van een procespartij de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. TUSSENKOMST

██████ verzoekt met een aangetekende brief van 14 september 2012 in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 8 oktober 2012 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkomenende partij beschouwd kan worden als belanghebbende, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

Op 21 december 2011 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de tussenkomenende partij bij de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de regularisatie van de wijziging van een eengezinswoning naar twee woongelegenheden”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgesteld gewestplan ‘Turnhout’ gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen in de behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling 066/091(1) van 7 oktober 1971. Het is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Een openbaar onderzoek is niet vereist.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 19 januari 2011 voorwaardelijk gunstig.

De brandweer van de stad [REDACTED] adviseert op 25 januari 2011 voorwaardelijk gunstig.

De tweede verzoekende partij weigert op 2 februari 2012 als volgt een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkommende partij:

“
...
- *Functionele inpasbaarheid*

De aanvraag betreft een appartementsgebouw (in combinatie met kantoor) langs de gewestweg [REDACTED].

Het college van burgemeester en schepenen nam betreffende de hoofdwegen het standpunt in dat appartementen kunnen worden toegestaan.

Per woongelegenhed dient minimaal 1 parkeergelegenheid te worden voorzien.

Achteraan op het perceel is voldoende ruimte voorzien voor het parkeren van voertuigen.

De aanvraag voldoet bijgevolg aan de voorwaarde betreffende parkings bij appartementen.

Verder wordt door het college een minimale netto-woonoppervlakte van 100m² opgelegd, per woongelegenhed.

Deze maatregel vloeit verder uit de visie van het college van burgemeester en schepenen om voldoende woonkwaliteit te willen creëren.

De aanvraag voldoet niet aan deze norm. Het extra appartement heeft een oppervlakte die kleiner is dan 100m².

Gezien deze maatregel strikt wordt toegepast binnen de gemeente, en van toepassing is op zowel nieuwbouw als verbouwing, wordt hierop geen uitzondering gemaakt, teneinde alle aanvragers op een identieke manier te behandelen;

Er wordt niet voldaan aan de voorwaarden, gesteld door het college van burgemeester en schepenen.

Voldoende woonkwaliteit kan niet worden gegarandeerd.

De aanvraag is in overeenstemming met de voorschriften van het vastgestelde gewestplan.

*De aanvraag is qua karakter niet verenigbaar met de onmiddellijke omgeving.
...”*

De tussenkommende partij tekent tegen deze beslissing op 5 maart 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 3 mei 2012 dit administratief beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 8 mei 2012 beslist de verwerende partij op 10 mei 2012 als volgt het administratief beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

De aanvraag voor een bijkomend appartement op de tweede verdieping in een bestaand pand met kantoor op het gelijkvloers en woongelegenheden op de eerste verdieping is in overeenstemming met de geldende verkavelingsvoorschriften. Appartementen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften toegelaten. Bovendien staat nergens in de voorschriften vermeld dat de netto-vloeroppervlakte per woongelegenheden minimum 100m² moet bedragen.

Er bestaat evenmin een stedenbouwkundige verordening waarin deze norm als voorschrift werd vastgelegd.

De aanvraag is in overeenstemming met de bepaling van de Vlaamse Wooncode die normen inzake de woonkwaliteit vastlegt.

Het advies van de brandweer van [REDACTED] dd. 25/01/2011 dient stipt nageleefd te worden.

De aanvraag dient getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

Het enige weigeringsmotief van de gemeente betreft de minimum netto-oppervlakte van 100m² waaraan de aanvraag niet voldoet. Deze richtlijn heeft betrekking op de visie van de gemeente dat kleinere woongelegenheden geen woonkwaliteit kunnen garanderen.

Nochtans zijn er tal van voorbeelden binnen en buiten de gemeente waarbij een kleinere woonoppervlakte wel degelijk kwalitatief wordt ingericht. Zelfs de aanpalende woningen, zoals een studio, een woning boven een handelspand ed. zijn opgericht met een kleinere woonoppervlakte dan 100m². De aanvraag is derhalve in overeenstemming met de bestaande toestand.

De vergunningverlenende overheid houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, maar ook met de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen. Er moet steeds gestreefd worden naar een duurzaam gebruik van de schaarse ruimte voor wonen. Dit houdt in dat de aanwezige ruimte, zoals in casu in de kern van de gemeente, optimaal benut moet worden door de verhoging van de dichtheid en het beperken van de oppervlakte. Een gezonde mix van grote en kleine woongelegenheden komt de ruimtelijke ordening ten goede. De gemeente zelf heeft haar beleidsvisie over de minimale woonoppervlakte niet in een verordening, noch in haar ruimtelijk structuurplan kenbaar gemaakt. Er kan geen rekening gehouden worden met deze maatregel. Kleinere woongelegenheden, met een minimum aan ruimte en voldoende woonkwaliteit, kunnen langs deze gewestweg in het centrum verantwoord worden.

Het appartement zelf beschikt op een oppervlakte van ca. 67m² over alle voorzieningen zoals een inkomhal, aparte slaapkamer, badkamer met ligbad en leefruimte met open keuken van meer dan 35m². Het uitzicht en het volume van het pand werden niet gewijzigd. Enkel werden 2 dakvlakvensters (vrijgesteld van vergunning) voorzien voor de nodige lichtinval. Bijgevolg wordt voldoende woonkwaliteit gegarandeerd.

Het appartement beschikt tevens over een kelderruimte en een parkeerplaats. De

gemeente hanteert hier de norm van 1 parkeerplaats per woongelegenheden. Achteraan op het perceel is voldoende parkeerruimte voorzien. Ook het Agentschap voor Wegen en Verkeer bracht over het mobiliteitsaspect langs de gewestweg voorwaardelijk gunstig advies uit.

*De aanvraag is verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening.
...*

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun eerste middel roepen de verzoekende partijen de schendingen in van artikel 4.3.1, §1, 1°, a) VCRO, artikel 1.4 van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de rechtens vereiste wettelijke en feitelijke grondslag.

De verzoekende partijen stellen dat de verkavelingsvoorschriften als bestemming voorzien in 'woonhuizen en winkelhuizen' en menen dat de bouw van een meergezinswoning niet strookt met de bestemming omdat een huis dient voor de bewoning door één gezin en appartementen uitsluit.

Volgens de verzoekende partijen blijkt dit nog sterker uit artikel 1.02 van de verkavelingsvergunning, dat bepaalt dat de voorschriften betrekking hebben op woningbouw, terwijl de bouw van meergezinswoningen niet strookt met 'woningbouw'.

Verder stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter het Vrijstellingsbesluit: volgens de verkavelingsvergunning is er een vergunningsplicht voor dakvensters, zodat de verwerende partij de plaatsing van dakvensters moest beoordelen.

2.

De tussenkomende partij antwoordt dat een meergezinswoning wel degelijk kan worden toegelaten onder de woonbestemming en dat er in de onmiddellijke omgeving bovendien tal van meergezinswoningen staan.

De tussenkomende partij stelt dat de verzoekende partijen de bestemmingsvoorschriften te eng interpreteren en dat een meergezinswoning niet expliciet uitgesloten is.

Met betrekking tot de dakvensters stelt de tussenkomende partij dat het dakvlakvensters zijn die gelijk liggen met het dak en geen vermeerdering van het volume teweegbrengen.

De tussenkomende partij wijst er op dat de verwerende partij stelt dat de dakvlakvensters zorgen voor de nodige lichtinval en bijgevolg voldoende woonkwaliteit garanderen.

3.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog dat de woonzone alleen bestemd is voor woonhuizen.

De verzoekende partijen houden vol dat een huis een eengezinswoning is, terwijl een meergezinswoning een appartement is.

Beoordeling door de Raad

1.

De verkavelingsvergunning van 7 oktober 1971 voorziet “woonhuizen en winkelhuizen” als bestemming voor het perceel waarop de bestreden beslissing betrekking heeft en de procespartijen betwisten deze bestemming niet.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat appartementen volgens deze bestemmingsvoorschriften toegelaten zijn, terwijl de verzoekende partijen het tegendeel stellen.

In de verkavelingsvergunning is er geen definitie van ‘woonhuizen’, terwijl er ook ‘winkelhuizen’ vermeld worden.

De Raad oordeelt dan ook dat het begrip ‘huizen’ niet zo eng geïnterpreteerd kan of moet worden dat, zoals de verzoekende partijen stellen, een huis alleen maar een eengezinswoning is: dat strookt overigens ook niet met het begrip ‘winkelhuizen’.

De Raad oordeelt dat het begrip ‘huis’ in de verkavelingsvergunning wijst op een constructie en voorts laat de bestemming ‘winkelhuis’ constructies toe met winkels en de bestemming ‘woonhuizen’ constructies toe om in te wonen.

De verkavelingsvergunning verbiedt niet de bouw van meergezinswoningen.

Een meergezinswoning is ontegensprekelijk bedoeld om te bewonen en de Raad oordeelt dan ook dat een meergezinswoning helemaal niet in strijd is met de woonbestemming en dus niet met de verkavelingsvoorschriften.

2.

Nu de Raad oordeelt dat de bestreden beslissing niet in strijd is met de verkavelingsvoorschriften, kan de verwerende partij het Vrijstellingsbesluit toepassen.

Bovendien oordeelt de Raad dat de verwerende partij toch beslist heeft over de dakvensters, door te stellen dat ze voor de nodige lichtinval zorgen en daardoor voldoende woonkwaliteit garanderen.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun tweede middel roepen de verzoekende partijen de schendingen in van de artikelen 4.7.22 en 4.7.23 VCRO, evenals de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing geen inhoudelijke weergave bevat van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, maar de verwerende partij louter op basis van een stijlformule verwijst naar dat verslag.

2.

De tussenkomende partij antwoordt hierop dat de verwerende partij verwijst naar het verslag en zich er uitdrukkelijk bij aansluit, zodat zij zich de inhoud van het verslag eigen maakt.

Bovendien wijst de tussenkomende partij er op dat de verzoekende partijen vóór de hoorzitting op de hoogte waren van de inhoud van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

Beoordeling door de Raad

1.

De verwerende partij heeft zich in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangesloten bij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, waarvan de inhoud en motivering volledig overeenstemmen met die van de bestreden beslissing.

De inhoud en de (determinerende) motieven van het verslag zijn aldus kenbaar gemaakt via de inhoud en motieven van de bestreden beslissing, die gekend zijn door de verzoekende partijen, zodat de verwerende partij, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen stellen, de ingeroepen bepalingen en beginselen niet schendt.

Het tweede middel is dan ook ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun derde middel roepen de verzoekende partijen de schendingen in van artikel 4.3.1 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het materieel motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de rechtens vereiste wettelijke en feitelijke grondslag.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij geen, minstens niet afdoende rekening houdt met de in artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO vermelde toetsingscriteria.

De verzoekende partijen verwijzen naar de mobiliteitsproblematiek en stellen dat de verwerende partij manifest onzorgvuldig vaststelt dat het mogelijk is achteraan op het perceel te parkeren,

terwijl de aanleg van parkings niet voorzien is in de verkavelingsvoorschriften en het dus onmogelijk en onwettig is ze aan te leggen.

De verzoekende partijen stellen dat zij al verschillende jaren de woonkwaliteitsnorm van 100 m² per woongelegenheden hanteren en dat dan ook een deel is van beleidsmatig gewenste ontwikkelingen.

2.

De tussenkomen partij antwoordt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de motivering van de bestreden beslissing onredelijk of onjuist is.

Met betrekking tot de parkeerplaatsen stelt de tussenkomen partij dat er geen enkele strafrechtelijke of burgerlijke procedure of herstellvordering gekend is.

Bovendien wijst de tussenkomen partij er op dat deze parkeerplaatsen in eerste administratieve aanleg nooit als weigeringsmotief zijn gebruikt.

De verwerende partij moet, volgens de tussenkomen partij, vertrekken van de bestaande toestand, of deze toestand al dan niet wettig is.

De tussenkomen partij stelt dat de door de verzoekende partijen beweerd beleidsmatig gewenste ontwikkelingen nergens uit blijken, nergens veruitwendigd zijn in een norm en niet afgedwongen kunnen worden.

Bovendien meent de tussenkomen partij dat de verzoekende partijen niet bevoegd zijn om kwaliteitsnormen op te leggen.

3.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog dat zij wel bevoegd zijn om zich uit te spreken over de kwaliteitsnormen en het opleggen van een oppervlaktenorm voor woongelegenheden: de Vlaamse decreetgever heeft, volgens hen, enkel een regeling uitgevaardigd met betrekking tot de woonkwaliteit van kamers en studentenkamers.

Beoordeling door de Raad

1.

De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt onderzocht en beoordeeld op basis van de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO vermelde aandachtspunten en criteria.

Artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 2° VCRO bepaalt dat het vergunningverlenend bestuursorgaan bij de beoordeling van een goede ruimtelijke ordening rekening moet houden met de in de omgeving bestaande toestand.

De 'in de omgeving bestaande toestand' is de voor het dossier 'relevante' in de omgeving bestaande toestand, rekening houdend met de specifieke gegevens van het dossier en met de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO vermelde aandachtspunten en criteria die, voor zover noodzakelijk of relevant, voor de aanvraag onderzocht moeten worden.

In de uitoefening van het wettigheidstoezicht kan de Raad zijn beoordeling van de feiten en van de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde administratieve overheid, die daarbij een discretionaire bevoegdheid heeft.

De Raad is alleen bevoegd te onderzoeken of de bevoegde administratieve overheid haar appreciatiebevoegdheid behoorlijk heeft uitgeoefend en meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en op basis daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk haar beslissing heeft kunnen nemen.

2.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

De verwerende partij moet rekening houden met de bestaande toestand en verwijst naar bestaande parkeerplaatsen achteraan het perceel.

Bovendien tonen de verzoekende partijen hun beweringen niet aan.

Met betrekking tot de woonkwaliteitsnorm oordeelt de Raad dat dit geen beleidsmatig gewenste ontwikkeling is.

De visie is immers niet veruitwendigd in een document. Bovendien zijn er tal van meergezinswoningen met een oppervlakte kleiner dan 100 m² in de onmiddellijke omgeving, waardoor de beweerdde beleidsmatig gewenste ontwikkeling niet blijkt uit de handelingen van de verzoekende partijen.

Het derde middel is dan ook ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun vierde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.2.24 VCRO en het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, van de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen stellen dat de door de bestreden beslissing vergunde werken al zijn uitgevoerd zonder de noodzakelijke vergunningen, hetgeen, volgens hen, impliceert dat uit het aanvraagdossier afdoende moet blijken wat de strekking van de regularisatie is.

Volgens de verzoekende partijen moet op de plannen de bestaande toestand aangegeven worden en daarbij ook aangeduid welk deel betrekking heeft op de regularisatieaanvraag.

2.

De tussenkomende partij antwoordt dat de tweede verzoekende partij de aanvraag volledig en ontvankelijk verklaard heeft en de verzoekende partijen er dan ook geen belang bij hebben om dit middel op te werpen.

Los daarvan stelt de tussenkomende partij dat alle mogelijke plannen en foto's bij de aanvraag zijn gevoegd, zodat de verwerende partij een zorgvuldig oordeel kon vellen.

3.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog dat de ontvankelijk- en volledigheidsverklaring alleen betrekking heeft op de bij het dossier gevoegde documenten, los van de inhoud van de documenten.

Beoordeling door de Raad

1.

Voor zover de verzoekende partijen een schending inroepen van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, oordeelt de Raad dat zij dit niet nuttig kunnen inroepen.

De tweede verzoekende partij heeft immers in haar verklaring van volledigheid van 21 december 2011 gesteld dat de aanvraag volledig is en dus voldoet aan voormeld besluit.

2.

Met betrekking tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel oordeelt de Raad dat de verwerende partij over voldoende gegevens beschikte om een correct oordeel te vellen over de aanvraag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat het vergunningverlenend bestuur bij de feitengaring pas na een zorgvuldig onderzoek en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Bij de aanvraag zijn voldoende foto's en plannen gevoegd om een zorgvuldig onderzoek te kunnen uitvoeren.

De verwerende partij heeft geen onzorgvuldige beslissing genomen, maar de bestreden beslissing genomen op basis van alle relevante gegevens.

Het vierde middel is dan ook ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de [REDACTED] is ontvankelijk.

2. Het beroep is ontvankelijk, maar ongegrond.

3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 24 maart 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,
met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier, De voorzitter van de eerste kamer,

Hildegard PETTENS

Eddy STORMS